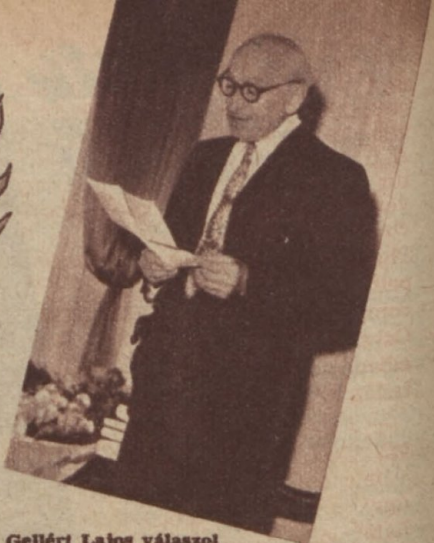

50 éve Színész GELLÉRT LAJOS

Lajos futva hozza a másik szobából a kazalnyi fényképet és kacagva az asztalra szórja. — Tessék! — kínálja zengő mély hangján, azután friss, jellegzetes gellértlajosi mozdulattal széttárja karjait. — Íme, ezt nyújthatom neked az első ötven esztendő színész-jubileumon.

Kurta ujjas, fiúsan kihajtott nyakú, fehér nyári ing van rajta. Leül az asztal túlsó végén a felesége mellé. Markáns színészarcáról süt a derű, viselkedése nyomát sem mutatja az ünnepélyes elfogódottságnak: jókedvű, szívesarcú, mint egyébkor, ha a színházban találkozunk, vagy éppen a Körúton akadunk egymásra.

Lamberthier úr (Verneuil
színművében)

Gellért Lajos válasza
a jubileumi köszöntésekre

A foto-halomból kihalász egy képet: — Látod, — mondja — ez az én Sasfiókom. Huszonegy esztendő koromban játszottam Mariházy színtársulatánál Kecskeméten. Kecskeméten szerettem... — így, csónkán ejti a moka kedvéért a mondatot, — Kecskeméten szerettem, de Pécsen nem. Azért abszolváltam a négy évre szóló szerző-

A perza császár
(Racine: Eszter)

dést — három hónap alatt. Akkor következett Hevesi Sándor Tháliája. A világ első munkásszínháza. A Színház. A forradalmi színház! — lázasan bele-túr a képrengetőbe és mutat egy fel-vételt. — Ez Osvald Ibsen „Kísértetek” című darabjából. Jaj, de szép volt! A Thália-beli próbák idején vendégszere-pelt a Vigszínházban társulatával Zac-coni, a világhírű olasz színész. Ő is Osvaldot játszotta. Hevesi megnézte az előadást és ez volt a kritikája: „A talián naturalista, Gellért igazabb lesz”.

— Ez melyk szereped? — kérdezem egy másik képre mutatva.

Jelentősséggel az asztalra könyököl, úgy válaszol: — Jerom „A szerelem és halál játéka” című Romain Rolland-drámából. Reinhardt látott ebben a szerepemben és úgy nyilatkozott, hogy amit csinálok, az valóságos orosz szí-nészet. Nem értettem, mit jelent ez a kritika. Reinhardt megmagyaráta: „Ez a legtöbb, amit színésztől mon-dhatok”. Akkor igen boldog voltam és most is az vagyok. Látod, ez a renge-teg kép, ez a töméntelen szerep, mind én voltam. Hát nem mérhetetlen bol-dogság? Csak az a bánatom, hogy Ani-kórn nem lép fel. Ez fáj, mert igaz-ságtalan. Én gyakran szerepelek a Pe-tőfi Színházban, ott nagyon szeretek... Kitűnő együttes, fiatalosan lelkes, nagyszerű kollektíva.

Sorra gyönyörködöm a szebbnél szebb fotókban. Szakállas, szomorú arc, Szép Ernő „Május”-ából Szvoboda. Emlék-szem erre az alakításra... Gondola-taiba merülő, fiatal férfi: a híres Lam-berthier úr... Itt házikájában van, zsebredugott kézzel, a könyvvállvány-nak dől, Biró Lajos „Arcok és álarcok” című darabjában.

— Ötven éven át ki nem fogytam a csatázásból, mindig az igényes színház-művészetért küzdöttem. Igen nehéz volt, de most már sokkal könnyebb, mert nem vagyok magam. Velem tart a Petőfi Színház tehetséges gárdája, úgy ám! — mondja derüsen, és nagy szeretettel néz a feleségére.

Fellegi István

Az arcok és álarcok-ban
(Biró Lajos színművében)

